

27 augustus 2009

Hallo,

Mijn eerste OP als senior. Was toch nog druk, eigenlijk was maar een dag relaxed. Mijn OP mate was niet lekker dus ging ik twee keer extra op patrouille. De eerste keer was met een junior, een Noor van mijn leeftijd. Dan ontdek je pas hoeveel je geleerd hebt in die zes weken. Engels, procedures en het blijkt in eens dat je heel veel locaties met hun gegevens uit je hoofd weet. Vooral dat laatste dacht ik nooit te leren, maar nu bleek dat ik al veel kon vertellen. Mijn seniors wisten over elke positie, gedenkteken, berg op plaatsje wel wat te vertellen. Maar die zitten hier al 8 tot 9 maanden. Het zou een lange dag worden want onze vertrek tijd was op 09.00 gesteld en we moesten tot 17.00 patrouilleren. We zouden voor de junior eerst de route verkennen naar de twee ziekenhuizen in de buurt. De eerste was in Porya vlak bij Tiberias ongeveer veertig minuten rijden. Dat is het hospitaal waar wij van onze post naar toe moeten als we door een slang gebeten zijn. (als we een special verband aaleggen hebben we twee uur de tijd voordat het gif werkt) Het tweede ziekenhuis ligt noord west van het meer op een berg. Ik was er zelf nog niet geweest maar je had daar een pracht uitzicht over het meer. In middels was het luch tijd maar omdat het zaterdag was waren er weinig plaatsen open. We vonden in een klein plaatsje waar een Arabisch restaurantje open was het was een donker hok maar wel een mooi terras in de wind en de schaduw..En wat eet je in een Arabisch restaurantje juist PIZZA. Maar het bijzondere aan de pizza was de bodem. Geen karton maar een heerlijk knapperige bodem met sesamzaadjes. Na de lunch zouden we rustig een route rijden langs het oefenterrein en naar Mount Bentall maar toen we ons via de radio melden dat we weer gingen rijden kregen we opdracht zo snel mogelijk naar OP 52 te rijden want die hadden een Mayday uit gezonden omdat er een gras brand hun kant op kwam. De OP zelf is kaal waardoor een grasbrand aan de rand van de OP stopt. Twee grote gevaren zijn de rook en de ontploffende mijnen die in het gebied rond de OP liggen. Een bij komend nadeel was dat OP52 net als onze OP54 een gesloten OP is waardoor eigenlijk de IDF (Israelische Defence Force) hun hek open moeten maken om ons er uit te laten. Voor noodgevallen is er, op de OP, een slijpschijf die werkt op benzine om het slot van dat hek door te slijpen. Onder het rijden konden we op 40 km afstand de rook kolom al zien. Toen we dichterbij kwamen konden we ook explosies horen van mijnen. Wij waren als tweede terplaatse en kregen de opdracht om bij de laatste kruising voor de OP te wachten en het verkeer te regelen. Na een aantal minuten kwam de gepantserde brandweerwagen (ivm de mijnen) met daar achteraan een ambulance (gepantserd)plus wat ramp toerisme. Drie jeeps met vriendelijk lachende Indiërs die volgens hen allemaal hun taak hadden dus we moesten hen wel door laten. Na enige tijd kregen we het bericht door dat de commandant van UNTSO die toevallig in het gebied was, een Noorse generaal, onderweg was en of wij hem op wilde vangen en doorsturen naar de OP. De brand was inmiddels onder controle. De generaal arriveerde en wij stuurde hem door naar OP52 nadat hij ons de hand had geschud. Ik heb twee dagen mijn hand niet gewassen want ja een hand van een generaal krijg je niet iedere dag. Voor de duidelijkheid zodra wij de poort verlaten, hebben wij voortdurend radiocontact met de dienst doende wachtcommandant. En boodschappen die niet voor iedereen bestemd zijn of gevoelig van aard geven wij door via de gsm. Toen de generaal gepasserd was gaf ik dit door via de telefoon. Vervolgens hoorde ik tot mijn verbazing dat de wacht commandant over de radio het bericht verzond dat er hoog bezoek binnen een aantal minuten op OP 52 zou zijn en of iedereen zijn hoofdeksel wilde op zetten.(dat laatste is natuurlijk cruciaal bij brand dat je teneu in orde is als de generaal komt kijken.) Gelukkig liep het allemaal goed af de enige gewonde was een van de UNMO's van OP 52 die door het vele hoesten van de rook bloed op hoeste. Maar van de dokter mocht hij op de OP blijven. Zo zie je maar een schijnbaar saaie dag kan toch nog interessant worden.

Bij de rest van de patrouilles was het wat rustiger. We hadden een paar overtredingen gezien, en gemeld, zoals artillerie (M109 Dohar) in de 10 km zone wat verboden is. En een MLRS die in het hele gebied (25km) verboden is.

De ene dag dat ik op de OP mocht blijven was heerlijk rustig. 's Morgens wel iets heel moois gezien. Vanuit de Wadi (vallei), ongeveer 400 lager dan onze positie, waarvan wij de bodem niet kunnen zien stegen ongeveer 60 tot 70 grote vogels op (volgens mij ooievaars of kraanvogels). Het vreemde was dat ze niet vlogen maar alleen hun vleugels spreiden en op de thermiek op stegen. Dit in de vorm van een wervelwind, cirkels draaiend die almaar groter werden tot bijna in de wolken. Daarna vertrokken ze richting het westen als zweefvliegtuigen nog steeds zonder hun vleugels te bewegen. Het was een prachtig gezicht.

Ik wordt hier wel een echte huisman. Toen ik van de OP kwam. Eerst boodschappen gedaan. Toen de was, daarna boodschappen opgeruimd en vanavond eten gekookt. Had nu een blauw potje (waarschijnlijk de joodse `chicken tonight`) maar volgens mij zat er niet veel verschil in vergeleken met de rode pot die ik van de week gebruikt had. Vanavond het nos-journaal gekeken want Internet in het huis doet het prima. Film gekeken op de laptop met een biertje en een chippie. Maar het blijft wel stil zo alleen.

Gisteravond de kerkdienst van zondag ochtend geluisterd. Wel fijn om bekende, Nederlandse, stemmen te horen (Maria's afkondigingen klonken goed hier in Tiberias) voel je toch verbonden met de gemeente in Well Ammerzoden. Helaas kan ik de site waar deze diensten op staan niet bezoeken vanaf de OP omdat heel veel sites zijn afgeschermd. Ik heb wel een verzoek in gediend of ze hem willen ontsperren zodat als ik zondag op OP ben de dienst direct kan volgen.

Zo als jullie lezen vermaak ik me nog best. Mede doordat het thuis ook goed gaat. Want dat mis ik wel thuis, het delen en uiteraard de knuffels.

Groeten van uit het nog steeds warme Tiberias